

ERICHSEN LUDVIG MYLIUS

ISBLINK: DIGTE FRA DEN
GRØNLANDSKE
POLARREGION

Ludvig Erichsen

**Isblink: Digte fra den
grønlandske Polarregion**

«Public Domain»

Erichsen L.

Isblink: Digte fra den grønlandske Polarregion / L. Erichsen —
«Public Domain»,

Содержание

MARIE	6
ENE DU —	8
WISE	11
HUSET VED HAVET	13
STEMNING	16
KAMMERATSKAB I »FJÆLDHULEN«	18
I	18
II	22
III	25
IV	28
V	31
VI	34
MOR	36
I	36
II	39
III	40
FAR	42
I	42
Конец ознакомительного фрагмента.	43

L. Mylius Erichsen

Isblink: Digte fra den grønlandske Polarregion

Solen har svigtet mig,
Lyset er stængt,
Polarnattens Mørke
paa Jorden sænkt.
Fjernt, hvor jeg dølger mig,
ISBLINK ombølger mig,
Minder forfølger mig,
– dem maa jeg dyrke,
de dømmes mig strængt
men giver mig Styrke;
o, de har trængt
til at faa sigtet sig ...
Se: jeg har digtet dig
alt, jeg har tænkt.

MARIE

Nu sidder du sørgmodig
og venter mig forgæves,
Mørket, som har skjult min Vej,
det kan jo ikke hæves.
Og du faar ikke Brev i Hast,
og mange tror mit Liv sat til,
men du, min Ven, alene vil
paa Gensyns-Timen stole fast.

Selv véd jeg, at jeg kommer
paa Trods af alle Skranker,
om bare et Aarstid saa staar
jeg ved vort Hjem og banker.
Men Pigen mønstrer min Person,
hun har nok aldrig set mig før,
godt dækket bag en lænket Dør
giver hun ikke straks Pardon.

Hun tog mig for en Røver,
min Dragt var arm og broget,
– jeg vilde jo overraske dig
og ikke ud med Sproget.
Hun løj perfekt, at Fruen sov
og bad forgæves om mit Kort
og havde kraftigt vist mig bort,
da langt om længe jeg fik Lov.

Hun slap mig gennem Gangen,
gik for at søge Fruen.
– Dér sad jeg i en Lænestol
og kendte hele Stuen:
Slyngplanten op ad Vindvet skød,
Møblerne var de gamle blaa,
men da dit Arbejdsbord jeg saa',
hulked jeg bitterligt og fortrød.

Her sad du altsaa trolig
og Savnets Taalmod lærte;
i Breve, som jeg aldrig fik,
udøste du dit Hjærte.
Af mange Trængslers Kalk du drak,
haardt blev dit Mod paa Prøve sat.
Alt, hvad du led ved Dag og Nat,
fatter jeg nu og hvisker: Tak!

– Jeg sidder tidt og drømmer,
hvordan jeg naar tilbage
til dig og det, der er mig kært
alle mine Levedage.
Jeg døjer Savn paa Land og Sø,
ernærer mig som Eskimo
og har den stolte sikre Tro:
den, der vil leve, skal ej dø!

ENE DU —

Ene du, hvem ingen ænsér,
og som i vor skjulte Rede
lider stille, naar jeg lænsér
langvejs bort for stormfuldt Vejr,
ene du, hvem jeg har kær,
har forstaaet hélt min Lede
ved et Liv bag snævre Grænsér.

Og hver Gang mit Skib laa bygget
rejseklart, til Langfart taklet,
og vi troede, at Miraklet,
det, der gør os lykkelige,
skulde af mit Køl vand stige,
naar jeg længselspint kom hjem,
stod *du* rank, skøndt taaresmykket,
pegende paa Kursen *frem*.

Og jeg sejled, mens du vented,
– o, hvor blev der *frit* omkring mig,
rigt min Indsats blev forrentet,
men, *dit* Liv blev mere trangt,
ak, og jeg drog ikke langt,
før det ramte som et Sting mig,
at jeg havde handlet vrangt.

Al vor bedste Ungdom glider,
Aar er mellem vore Møder:
jeg paa Rejse alle Tider,
du tyet ind i Klostercelle,
og det første Træk af Ælde
ser jeg tegnet i din Kind,
og jeg ser dig syg i Sind,
– er det Hjærtet, som forbløder?

Elskede! Tilgiv min Brøde.
– Men jeg kan ej sidde rolig
i en lun, tillukket Bolig,
spise ved det samme Bord,
læse kendte Genbo-Skilte,
daglig sløves paa Kontor,
slide alt mit Mod tildøde,
faa de bedste Kræfter spildte
– jeg maa se den hele Jord!

Jeg maa ud, hvor Livet frister,

Kamp paa Livet for et Maal,
der gør Nerverne til Staal,
– ikke dette ækle Klister
af politisk-sociale
og æstetisk-bindegale
Diskussioner i det blaa,
hvor man intet Slag tør slaa.

Jeg er Storm. Og vildt forrevet
mørkner Skyen mine Baner,
sære Kurver blev beskrevet
mod det Livsens Maal jeg aner.
Du er Stille. Skyen svunden,
Havet rént og klart til Bunden,
hvor et frodigt Løvværk dølgjes.
Storm og Stille de maa følges.

– O, jeg gik og ventede længe
paa den store Storm derhjemme,
som skal Friheds-Vejen sprænge,
blandet tidt min unge Stemme
i det radikale Kor,
– men jeg skulde snart fornemme,
at det alt var Ord, blot Ord!

Og du véd, min Sjæl sig krymper
ved at digte Brød til Huset,
ved at omgaas hver en Stympet,
der har lavet en Novelle.
– *Jeg* vil mér end blot fortælle,
jeg vil som de stærke Faa
ud til Livets Handling gaa
– ene ud i Bølgebruset.

Ud – ja, ud i Verdens Blæst,
ud, før mine Blade visner.
– Og nu er jeg Polens Gæst,
Vintren strænges, Kulden isner,
Bjørnen nær min Hule lusker,
Stormen vildt i Fjældet rusker
– og jeg husker, o, jeg husker
Storme, som mit Hjærte hærged,
og som slog mit Mod med Pest.
– *Ishavs*-Stormen *den* er bedst;
har jeg bare Livet bjerget,
bliver Livet mig en Fest ...

Men naar jeg nu snart skal stænges
af en dyb Polarnat inde,

falde hen i lummer Ro,
ingen Sol og ingen Sinde
Bud fra dig, om du har Tro
paa vort Gensyn og vor Lykke,
jo, da véd jeg, jeg vil længes,
ærligt ønske mig tilbage
til vort stille Hjemlivs Hygge.

Men jeg véd, jeg snart maa stage
fra det grunde Vand min Baad
ud igen til fredløs Færden.

Og jeg véd, at ingen Klage
røbe vil dit Hjertes Graad,
du min eneste i Verden!

WISE

Jeg havde mig en Hjærtenskær,
en Hjærtenskær,
hun var saa skøn,
jeg var saa grøn,
hun lærte mig helt andre Kys,
end jeg af Mor og Søster fik,
de blev min Ungdoms Alterdrik,
de faldt som vaarligt Draabe-Drys
paa mine friske Sanser.
Lovpriset nu og altid vær
min fjerne første Hjærtenskær,
hvis Minde jeg bekranser.

Jeg elskede min Hjærtenskær,
min Hjærtenskær,
i hendes Magt
min Sjæl var lagt,
og hun var klog som hun var smuk,
beskar mit Væsens vilde Skud,
stak mine Evners Baner ud
– og gik saa fra mig, uden Suk,
og valgte sig en anden.
O, vidste du, min Hjærtenskær,
jeg tog mig Tabet sorgfuldt nær
og laa ved Afgrundsranden.

Og møder jeg min Hjærtenskær,
den Hjærtenskær,
der gav en Dag
mig Ridderslag
og lod min Drøm til Liv indvi,
da blusser alt mit Hjerterblod,
hvor er du smuk, hvor var du god,
jeg gaar dig rød og stum forbi
og hilser dig ærbødig.
Nu véd jeg først, at al min Færd
inddrak hos dig, min Hjærtenskær,
den Drift, jeg havde nødig.

Jeg havde mig en Hjærtenskær,
en Hjærtenskær,
for hvem en Gang
jeg gerne sprang
i Havets Dyb, om hun gav Tegn,
et Liv, for hvem jeg kunde dø.

– Men Tiden randt, og *andre* Frø
blev klænget frem af Sol og Regn
og mig til Lykke givet.
Da vandt jeg ret en Hjærtenskær,
hun er mig mér end Døden værd,
hun er mig selve Livet.

Jeg takker dig, min Hjærtenskær,
min Hjærtenskær,
du er saa god,
og du har Mod,
du venter paa mig tryk og tro
og bærer stolt og prud vort Navn,
du véd, de Tider kommer jo,
da jeg skal kryste dig i Favn,
naar Rejsen vel er omme.
Højlovet vær min Hjærtenskær,
mit Livs Behov, min Sjæls Begær,
nu skal vor Lykke komme!

HUSET VED HAVET

Langs den jyske Vesterstrand
har jeg jublet Barnesange,
har jeg udgrædt Hjærtets bange
Ungdomssmærte rén og sand,
har jeg angret dybt som Mand.
Og naar nu fra *denne* Kyst,
hvor de høje Fjælde knejser
under evig Sne begravet,
Isen gaar paa fjerne Rejser,
og jeg hører Bølgens Røst,
længes jeg mod Vesterhavet.

Vesterhav med Braad og Røg
over ørkengolde Klitter
ind i Land, hvor Lyngen stritter
paa en vejrbidt Kæmpehøj,
Land med brede Penselstrøg!
Sære, uvejrskle Strand,
hvide Klit og blege Vænge,
skønnest Plet i hele Verden,
Tonebund for dybe Strænge,
som jeg altid høre kan,
– Endemaal for al min Færden!

Ja, for vi skal rejse Hus
dér, hvor Klitten favner Heden,
ikke langt fra Barndoms-Reden
mellem Fjordens gule Grus
og det friske Havvands-Brus.
Naar jeg træt af viden Flugt
og de Saar, som Kampen giver,
trænger haardt til Fred og Hvile,
griber jeg min Pen og skriver:
»Hold i Nat en Dør oplukt!«
– Henrykt ser jeg Vennen smile.

Stolte Ven! Min dyre Skat!
Vi har mødt i Livets Kaos
mange Venner, som gik fra os.
Du har aldrig mig forladt,
derfor kommer jeg i Nat ...
Aa, jeg ser jo Huset staa
gammeldags og lavt til Taget,
ser dig glad i Højtidstøjet
løbe hen og hejse Flaget.

Himlen blir saa høj og blaa,
begge faar vi Graad i Øjet.

Gensyns-Smærte! Gensyns-Lyst!
Og den milde, stille Lykke
bare ved en Haand at trykke,
aande ved et elsket Bryst
Hjærtets underfulde Trøst.
Atter Fod i jyske Spor,
atter hjemme hos den bedste,
aa, hvordan skal jeg erklære
dig min Jubel ved at gæste
eget Hjem paa hjemlig Jord
– endelig et Sted at *være*!

Jeg befandt mig aldrig godt
i den store Bys Kaserner,
store Byer gir trætte Hjerner,
store Byer har meget smaat,
jeg blev led ved det Komplot.
Vi, som fik vor Vugge rørt,
i de fjerne, tyste Kroge,
nyder ungt de store Byer,
indtil vi blir gammelkloge
og af evig Længsel ført
hjem igen til frie Vuer.

Og heroppe, under Fjæld,
naar jeg mindes danske Egne,
er det *Jylland* alle Vegne,
til hvis rige Skønhedsvæld
jeg er endeløst i Gæld.
Tavs og greben steg mit Blik
mod de stejle Bjerg-Giganter,
men knapt fangede mit Øje
nogle usle Revling-Planter,
før min hele Attraa gik
til de jyske Kæmpehøje.

Jo – naar jeg en Gang naar frem
rig paa Livsmod, – gid jeg maatte! —
fattig som en Kirkerotte
men endnu ved alle fem,
jo, *da* skal vi bygge Hjem.
Tidt nok blev det drømme-bygt
i de vemods-stille Stunder,
hvor mit Haab jeg opforgyldte.
Men – der *skér* en Gang det Under,
at vi to kan rejse trygt

Jyllands-Hjemmet, lykke-fyldte.

STEMNING

Over tungsindigt
dunkle Vande
flimrer i Natten
fortonede Rande
af drivende Fjældes
hvide Is,
der – som i en Drøm —
følger den fælles
mystiske Strøm
mod det stormfulde Hav
ud mod Forlis.

Jeg stod og tav.

Bare en eneste
Stjerne skinner:
Venus! Dens Sølv
med Vandene rinder.
O, mine Minder!
Stille, stille,
nu bygger de Bro
langt, langt bort,
Bølgerne spille
en glemt Akkord.
Aa, hvem der var *to!*

– Haand, hvor du knuger!
Sjæl, hvor du bæver!
Dybt inde ruger
en Sorg, et Savn,
jeg hvisker et Navn,
– min Længsel kræver
al min Besindelse ...

Hvor gaar din Færden,
elskede Kvinde?
Er *jeg* den Verden
af ondt og godt,
du slutter inde
nu som før.
Eller har du blot
med Selvoervindelse
stænget din Dør,
været mig tro?

Jeg grubler, spørger,
faar ikke Ro ...

– Jeg Taabe, som sørger,
jeg véd jo, jeg véd:
Længsel lider du.
Se, dèr skrider du,
skøn i din Søgen,
uden Frygt
frem over Vandene
søvngænger-trygt,
jomfruelig, nøgen,
min Kærlighed!

O! At du vilde.
Tak! At du voved.
Stille, stille:
Stolt du hæver
dit lokkede Hoved,
dine Øjenlaage
lykkeligt bæver —
jeg ser som i Taage
dine kærlige Blikke
vemodige, milde ...

Stille!

Vaagn ikke, vaagn ikke,
saa glider du bort,
og Natten bliver
saa knugende sort ...

Det *er*, som jeg træder
hellige Steder,
hvor urørt Ynde
drømmende sover ...
Se, jeg breder
det blødeste Hynde,
vinker dig, beder,
lover, lover:
Nu skal vort Liv
fra Nyt begynde:

Bliv, bliv!

Ingen savner os,
Natten favner os.

KAMMERATSKAB I »FJÆLDHULEN«

I TIL MARIE

Du skal kende mine Fæller, de gode Kammerater!
Vi deler daglig Glæder og døjer Sorger sammen,
men ikke som et Hold disciplinerede Soldater.
Vi vil den frie Meningskamp, foragter »Ja og Amen«.

Og vi faar lært hverandre saa godt og dybt at kende,
at vi véd, *hvor* der er Sandbund og *hvor* den faste Klippe.
Faar end en Gang i Tiden dette Rejsesamliv Ende,
vil næppe nogensinde Kammeratskabet glippe.

Og dog – hvem véd, hvad *skillende* den næste Dag vil bringe,
det ærligst svorne Venskab kan blive brudt og sveget,
men lad os, Kammerater, vor Bitterhed betvinge,
thi den, der kender Mennesker, tør ikke kræve meget.

Og vi er ikke Kærrestpar, som deres Forhold hæver
og giver Brev og Gave med Troskabs-Ring tilbage.
Det Liv, vi leved sammen, var dyrekøbt og kræver
et fredlyst Hjærtegemme for Mindets Højtidsdage ...

Hver af os ejer Kanter. Men *den* Gang Polituren
laa selskabsmæssig over os, da blev der aldrig kriget;
men nu er Hylstret sprængt, nu viser vi Figuren,
vort Sprog er nøgent dagligdags, vort Samliv er beriget.

Vi tænker og vi læser, vi skriver og vi maler,
vi taler om det hele og siger frit vor Mening.
De sørgeligt berømte Ekspeditions-Skandaler
de kendes ikke her i vor Tremands-Forening.

Hvor kan alene »Faust« give Stof til Tankeskifte
for Folk, som ejer Hjærte og har noget i Panden.
Jeg væmmes, naar jeg husker Polarforskere skrifte,
at de tilsidst slet intet havde at sige hinanden.

De minder mig om Ægtepar, der enten byder Gæster
eller gaar ud til Middag i ét ustanseligt Køre;
de tør ikke være *ene*, for de ejer ingen Rester
af Tankeliv, hvorpaa de kan en Underholdning føre.

De snakker blot om Dagsnyt og Husholdningspenge,
og aldrig mere gnistrer Ilden i deres Øjne,
Samlivet er et Haandjern, der skal bæres saa længe,
at de fængsels-trætte Sjæle tyr til Tavshed eller Løgne.

Men *vi*, som lever her i et stænget Mørkerige,
Gud hjælpe os, om ikke vi kunde bruge Sproget
og øse af vort Indre i det uendelige
og drøfte Livet *bag* os, forunderligt og broget.

Og digte Livet *fremad*, saadan som det skal skabes,
naar alle Evner frigør sig for Tvivl og svimle Drømme;
– hvad véd vi vel, om Lykkens Lod skal vindes eller tabes,
vi sidder blot i Mørket og lader Talen strømme.

Det *danske* Sprog! Det eneste, hvori min Sjæl forløses,
det bobler mig i Blodet, det gløder mig paa Læben
som Sang, som Suk, som Graad, hvori alt levet Liv udøses,
– tag ikke Sproget fra os, saa dør vor bedste Stræben.

– Vi *tre* er alle vokset fra det unge Fælles-Præg,
hvor man entusiastisk vil *Enighed* bestandigt
og tror, et Venskab revner som Skallen paa et Æg.
Nej, vi er alle vokset. Vort Venskab tér sig mandigt.

Thi gaar vi løs paa Sagerne og siger til hinanden:
se, saadan er Moralen, *jeg* har af Livet taget,
du faar mig ikke anderledes; Hjærtet og Forstanden
er netop saadan formede af Læren, jeg har draget ...

Og du, min Ven, som venter mig, mens Aaret trælsomt rinder,
skal kende disse Fæller, med hvem jeg deler Livet,
– nu kommer Vinternatten, hvor Solen aldrig skinner,
men glad er jeg, at gode Kammerater blev mig givet.

Jeg har i hele Verden kun dig og Far at byde
alt, hvad af ømt og kærligt jeg i mit Hjærte véd.
Men ene her blandt Fællerne er det min Fest at nyde
vore Karakterers *sande* Form for Personlighed.

Thi ingen Ven vil give andet, end han ejer,
naar han sit Selv har lutret og kender Fundamentet;
han træder op paa Vægten og viser, hvad han vejer
med stærkt og svagt, med ret og vrangt – godt eller slet forrentet.

– *Mig* kender du og véd, jeg er ikke af de blide,
endskøndt en Gang jeg galdt for at være saa elskværdig,
medgørlig og behjælpesom – ja, endnu maa jeg lide,
fordi jeg ikke tidligt nok blev med de Dyder færdig.

Da troede jeg paa Mennesker – og paa min Barnelære —
de var saa gode *alle*, jeg vilde ingen støde,
men altid selv beflitte mig paa mild og god at være
og blot til Immer-Venlighed min Egoisme nøde.

Jeg er som alle dødelige kraftig egenkærlig,
men Religion og Far og Mor fortalte mig, at Livet
forstøder den, der ikke sin Næste elsker ærlig.
Da jeg drog ud i Verden, var den Moral mig givet.

Moralen er ophøjet. Men Livet véd en anden,
og det er den, der raader. Længe blev jeg skuffet,
før ogsaa *jeg* fik lært mig at slaa den Tyr for Panden,
der ellers mit naive Hjærte vilde truffet.

Men hvorfor skal dog Slægtled paa Slægtled Livet møde
saa rent uforberedte om Lovene, som raader!
De skønne Idealer er jo allesammen døde,
hvorfor da spille Livet paa uløselige Gaader!

Du véd, jeg blev beundret som »overmaade brav«,
– men jeg var ved at kvæles af den lumre Venneskare,
der gav mig smukke Navne men udnyttede mig bare.
Og i mit Hjærte voksede om *eget* Liv mit Krav.

Jeg var jo ikke bare den elskværdige og rare,
men lagde tidt mit Ansigt i de efterspurgte Folder.
Verden vil bedrages. Som der raabes, maa man svare;
et Menneske maa gøgle i usmagelige Roller.

Det kneb at sprænge Pansret, af tusind Hensyn smeddet,
hvori min Evne higede mod Selvstændighed.
Jeg saa, min rette Arbejdsmark, men brød jeg gennem Leddet,
maatte jeg jo træde »de andre«s Blomster ned.

Fra dem, som havde prist mig, lød nu en anden Tone,
de fandt mig saa forandret, lidt hensynsløs desværre,
beklaged deres Fejlsyn før, beklaged mest min Kone,
ifald jeg ogsaa hjemme var en stiv og stædig Herre.

Ja – det er svært at lære, at det, som Livet kræver,
er viljehaarde Hænder, som egen Kraft tør kende.
– Vær karrig med din Følsomhed, om end dit Hjærte bæver:
den, der er Ven med alle, er mest sin egen Fjende!

Og vil du takkes alle, da takkes du slet ingen;
de jubler, naar de ser dig, men smiler bag din Ryg.
Blot til en eneste Kvinde gav du Bruderingen;

jo færre dine Venner, des mere er du tryg.

Ja, mine Venner hjemme, I faa, som blev mig tro,
o, vidste I, hvor vemodsfyldt jeg følger gamle Minder
fra Tider, hvor vi sørged, fra Dage, hvor vi lo,
jo, det er stærke Traade, som os tilsammen binder!

Det skal I alle vide, men du, min Ven, især,
af disse Minder lever jeg, helst nu da Dagen hælder,
saa langt fra Eder alle – og dog ingentid saa nær,
saa ene her i Mørket – og dog blandt gode Fæller.

Og har jeg prøvet Mennesker og kaldt dem mine Venner,
da faar mit Liv et Lykkeglimt, naar vore Baner følges.
Og derfor skal du vide, du, som mit Livsløb kender,
hvordan vi lever sammen, her hvor vor Skæbne dølgtes.

Vi er tre *danske Viljer*, hver i sin Formning støbt,
men med en fælles Farvebund for Kunsten og for Livet
– og saa tre Eskimoer, hvis Arbejd vi har købt,
men som i Købet redebont har Kammeratskab givet.

II

HARALD MOLTKE

Frostklar var Dagen. Du husker den ikke.
Maalet var naaet – men for hvilken Pris!
Dèr laa du paa Slæden med vildsomme Blikke,
laa som en Dødsramt, et Vrag i Forlis.
Rundt om os bare den livløse Is.

Langt var vi rejst, fra hvor Mennesker boede,
ensomt ad utraadte Veje vi stred
op til den nordligste Kyst paa vor Klode,
Triumf for vor Vilje, Løn for vor Sved.
Det blev den tungeste Dag jeg véd.

Jubelens Time, vi stolt skulde fejret,
naar vi besteg den forjættede Grund —
udslidte laa vi om Snehytten lejret,
Ordene frøs paa vor angstfulde Mund,
hjælpeløst sløvt sank vi sammen i Blund.

Kysten var lydløs og menneske-øde,
intet at æde for Hunde og Mænd,
fjernt i den gryende Morgenrøde
bølged den blaanende Isblink hen.
– Skulde du stivne og dø som den?

Ramt af Polar-Bræens isnende Kulde
segned du midt i din rastløse Flid ...
Vidste vi Lægedom blot, aa, vi skulde
varme dig Læben, som skælver hvid.
Raadvilde ser vi din grufulde Strid.

Nytteløst er det, jeg angrer din Rejse,
Lykken, som sveg os, jeg skælder omsonst,
hjemme dèr saa' jeg dig maal-bevidst knejse,
frivillig fulgte du. Guld eller Gunst
søgte du ikke. Maalet var *Kunst*.

Ja, og dèr laa du nu slagen og stille,
saa dødelig nedbrudt. Din Flid var for stor.
– Da var der ikke en Time at spille,
frem langs de ukendte Kyster vi foer
til Menneskers yderste Vagt paa vor Jord.

Blodstænkte Hedninger bygged os Hytte,
pludrende Kvinder fik Spæklampen tændt,

– *intet* dig kunde mod Kulden beskytte,
Landet laa stik mod Sydvest-Stormen vendt,
drøjere Tid har jeg aldrig kendt.

Usselig plejet hensank du i Dvale,
Pinslerne gjorde dig sanseløs.
– O, om vor Snehytte kunde tale,
dér, hvor vi sultede sammen og frøs
og for den truende Knokkelmand gøs! ...

Se, der er rundet det halve Aar siden,
værkbruden lister du endnu omkring,
og, om du retter dig helt med Tiden,
véd vi jo ikke, véd ingen Ting,
– er du mon frelst fra et dødeligt Sting?

Sørgelig tung er den Lod, du har fristet,
men din Taalmodighed lykkelig stor.
Lykkelige du! Du har *intet* mistet,
thi i dit svækkede Legeme bor
Sjælen, frodig som nyskabt Jord.

Selv har du sagt, at du véd, du har vundet
Muld i dig selv, hvor du før var gold,
faaet din Tro paa dig selv begrundet,
– ja, du har vundet mangefold,
du, som endnu har din *Kunst* i Behold.

Du er en *anden*, end først da vi kendtes,
klarere Blikket, din Sjæl dybet ud,
snart vil dit Lidelsens Guld forrentes,
Sorgen, som gaar fra dit Hjærte Bud,
den blev din Evnes Gennembrud.

Glødner din Kunst du i Lidelsens Esse,
det er dog det samme Hjærte, jeg ser,
din gamle, hensynsfuldt fine Noblesse,
de samme retsindige Livs-Idéer,
din altid urokkeligt tro Karakter ...

Sultet og frosset og lidt tilsammen,
lyttet til Suk fra hinandens Bryst,
– mørk og knugende er vel Rammen,
Billedet selv dog straalende lyst:
en gryende Sol over ukendt Kyst!

Solen, det er din skabende Evne,
Landet, din Tankes nye Muld,
Nu gaar du ud mod det store Stævne,

lidet agter du Gunst og Guld,
Sjælen er rig nok og drømmefuld.

Din Sjæl – som du selv – er adelsbaaren,
jeg er af Borger- og Bondeslægt;
Rem af vor Ryg har Adelen skaaren,
længst er de blodige Strimer lægt:
Mit Venskab er i din Varetægt!

III

KNUD RASMUSSEN

Der var kommen en Dag
i vort Venskab en Rift,
og af Saaret flød Gift,
som gæred til Nag
– Mistillidens Gift den gule,
som ingen søgte at skjule.

Men det hændte os tidt,
at vi talte forstemt
om, at aldrig blir glemt,
hvad et Venskab har lidt:
vi er ikke af dem, som lover
at lægge Glemsel derover.

Og vort Samvær blev trist,
for vi led, begge to,
men vi havde den Tro:
der vil komme tilsidst
gennem hensynsløs, aaben Forklaring
et Venskab, bygt paa Erfaring.

Og saa skete det her,
at vor Hjemvej blev stængt,
og da har vi vel trængt
til at knyttes lidt nær
til hinanden i fælles Smærte,
og se! Da talte vort Hjærte ...

Der laa Sensommer-Glød
paa det ensomme Næs.
I det gulnede Græs,
hvor Vildbækken flød,
dør laa vi og rensede Vunden,
og nu er Saaret forbunden.

Der var sket noget stort,
kastet bort noget tungt,
og vi drømte saa ungt,
som vi før havde gjort,
da vi gik i den hjemlige Verden
og digtede Planer til Færden.

Ja, hvor gransked vi tidt
i det grønlandske Kort

og beregnet hvert Skridt,
som vi vidste blev vort,
– vi *vidste* det! Vi kunde mærke,
vi var ubetvingelig stærke.

Thi det *kan* ikke ske,
at en Ungdom, som *vil*
og har Kræfter dertil,
maa sig vingestækt se
og lade sig skubbe fra Reden
af Oldinge-Stædigheden.

Og det »Adgang forbudt«,
som en mugnet Plakat
fra vor Enevoldsstat
mod vor Rejse fik skudt,
dette Grønlands kinesiske Lukke
vilde vi sønderhugge!

Da saa Landet laa frit,
og trods »Venne«-Kritik
i Opfyldelse gik
hvad vi drømte saa tidt,
om de unge Vinger at strække,
da var vi bevægede begge ...

Og nu ligger vi stængt
i Polarnattens Hi,
vore Drømme er fri,
nye Planer blir tænkt ...
Maaske stævner vi *nordpaa* ad Aare
til Sejr eller Fald eller Baare.

Ja, jeg véd, hvad du *kan*.
Du har Grønlænder-Blod,
jeg har prøvet dit Mod,
du er modnet til Mand,
og du *er*, blandt alle jeg kender,
den tryggeste, hvad der saa hænder.

Du kan ro en Kajak
gennem oprørt Vand,
du kan styre et Spand,
om saa Fanden det trak,
du er født her i Pollandets Øde,
og her skal din Skæbne du møde.

Dette Land, det er dit,
du, som taler dets Sprog!

Du skal skrive en Bog,
som kan lære os lidt
om Folket ved disse Kyster,
dets Skæbne, Drømme og Dyster.

For vi andre, vi gaar
ikke dybt i et Folk,
som vi kun gennem Tolk
i Tale faar ...
Men mod *Nord* kan jeg gaa, om du følger,
over Ishavets stivnede Bølger.

Ja, mod *Nord*, Grønland rundt,
dèr, hvor ingen har traadt!
– Er i Drømmene blot
dette Syn os forundt?
Eller gaar *virkelig* Færden
mod ukendte Egne af Verden?

Vi har Kraft nok og Mod
og et lysende Haab,
vi fik Æventyr-Daab
under Isblinkens Fod,
vi har Ungdommens sejrige Alder,
– men mod Syd ligger Hjemmet og kalder ...

Hvor vi gaar! *Hvad* der sker!
Om vi mødes igen!
Se, da er der, min Ven,
ingen Mistillid mer:
Det er ærlige Haandslag, vi giver,
de er *rene* de Hænder, der skriver!

Og krystalklar og pur
– som den Vildbæk, der flød
under Sensommer-Glød —
er vort Venskabs Natur.
I Mindernes lutrende Rødme
staar Samlivets Smærte og Sødme.

IV JØRGEN BRØNLUND

Kære Jørgen, sære Jørgen,
du vor tro »Alt-mulig-Mand«,
aldrig nogen Grund til Sørgen,
Jørgen *alt* udrette kan.
Faar en Hundeskagle Nykker,
gaar et Slædejern i Stykker,
skal der bruges Fil og Sav,
er han Manden
med Forstanden
og det rette Haandelav.

Men vi skændes næsten daglig,
jeg og Jørgen, med Humør.
Ogsaa jeg vil spille faglig,
jeg har rejst i Verden før.
Men jeg kommer ingen Vegne,
hans Begreber er hans egne,
al min Visdom uden Vægt.
Et despotisk
»Idiotisk«
er hans Svar paa Dialekt.

Men vi kan som Regel staa os
ved at følge Jørgens Raad,
skøndt han helst vil overgaa os
paa sin Slæde som i Baad.
Bringer han os lidt i Knibe,
og der er blot ringe Stribe
Udvej for vort unge Liv,
altid tør han,
altid gør han
just det *rette*, klog og stiv.

Jørgen er vor bedste Jæger,
skyder altid Smaavildt nok,
og i »Hulen« han os kvæger
som en sjælden renlig Kok,
er snarraadig Blikkenslager,
snild som Smed og Bøssemager,
ja saagar i Tegnekunst;
dydig, vittig,
frisk og flittig,
sparsom med sin Ros og Gunst.

Jørgens hele Kundskabsmængde
er just ingen ringe Part;
dybe Ting han gennemtænkte,
ræsonnered altid klart.
Kølig er hans skarpe Hjerne,
haane Dansken vil han gerne
– nu og da med nogen Ret,
socialistisk,
egoistisk
uden selv at vide det.

Jørgen vil jeg altid huske
længst af al hans mørke Slægt.
Ingen Dansker kan ham kuske,
han er stærk i Selvrespekt,
minder mig om stejle Jyder,
kender sine Landsmænds Lyder,
ser og skatter deres Værd,
lod mig lære
dem at ære
paa vor lange Grønlandsfærd.

Eskimoen er godmodig,
med den fri Natur i Pagt,
og jeg véd, han hader blodig
Enevældets snævre Magt.
– Blandingsbørn blir født uægte,
som den Danske ej kan nægte
Penge og Paternitet.
Sagen glemmes,
han forfremmes,
bliver »Amtmand« trods sin Bêt.

Men forelsker han sig ærligt
i en smuk Grønlænderinde
og vil giftes! Hvor besværligt
at faa stiftet Hjem med hende!
Kun mod Tab af Embedsstilling
faar han Ægteskabsbevilling,
– Manden maa jo være gal!
Staten harmes
ved den armes
Syn paa dansk Missions-Moral.

Vi har kristnet Eskimoen,
lært ham Tvivlens Sjøleangst.
For sin Frihed vandt han »Troen«
og fik Kaffe for sin Fangst.
Selvkaldt er vi Landets Herre,

vi kan for Kulturen spærre,
og det har vi hidtil gjort.
Penge vandt vi,
Folket bandt vi
stavnsfast bag en lukket Port.

– Naar en Gang i Grønlands Styre
sjette Frederiks flade Aand
faar sin slet fortjente Hyre
og blir kvalt i egne Baand,
og naar Vejen brydes aaben
til at holde over Daaben
Landets *egne* Børn som *Mænd*,
der kan lede
egen Rede,
saa er Jørgen glad igen.

Jørgen! Du maa ikke slippe
Fremtidshaabet for dit Folk,
rank og grundfast som en Klippe
skal du være Retfærds Tolk.
Du skal se, der gryr en Morgen,
da I hejser Flag paa Borgen
under unge Frihedskor:
send da ikke
hadske Blikke
ned til gamle danske Mor!

V

GABRIEL OLESEN, kaldet »GABA«

Gaba er god,
god som et Barn, selv om alt gaar imod,
han kan sig let med vort Vildliv forsone,
længes vist knapt efter Spædbarn og Kone,
som han forlod.

Gaba er klog,
taler blot et malabarisk Sprog,
tidt maa vi ty til de særeste Fagter,
eller vi udgransker det, som vi agter,
af en Glose-Bog.

Gaba er Kok,
Koksmath især – men han har en barok
Lyst til vor Smagssans at undertrykke
ved at benytte som Viskestykke
Skjorte og Sok.

Gaba er flink,
lystrer med Iver vort ringeste Vink
– helst dog, naar Vinket betyder at skaffe
Vand paa en Kedel til The eller Kaffe,
– se da hans Blink!

Sukker især
har han, den Slikmund, usigelig kær,
sender sin Skefuld forelskede Blikke,
naar han behændig faar *Top* til at ligge
– en Kunst, der er svær!

Gaba er glad,
sorgløs og lattermild, blot han faar Mad,
men naar vi mindsker en Dag Provianten,
saa kan han sætte sig ordknap og vranten
over sit Fad.

Gabas Tobak
er hans Bekymring og evige Snak,
og for at skaffe sig noget at røge
tror jeg, han gerne vilde forsøge
sin Skind-Timiak.

Han er adræt,
let tilbén danser han Reeler med Spjæt.

Spørger man, hvad han nu tilbyder særlig:
Dans eller Kirkegang? svarer han ærlig:
»Danse mig træt!«

Gaba har Trang,
Trang til at sove, skøndt vækket en Gang,
ja, og saa snorker han rent ubarmhjærtig;
rusker man Fyren, saa svarer han værdig:
»Jeg drømte, jeg sang.«

Gaba har Røst,
Salmesang er ham en daglig Trøst,
Melodierne er bestandig hans egne,
og *de* tager Tonen fra samtlige Degne
her under Kyst.

Han er literær,
nedskriver Gloser og Folkesagn her,
lærdoms-stolt lader han Blyanten flyde,
ikke en eneste Sjæl kan udtyde
hans Kragetær.

Gabas Moral,
Kristenmoral, den er ikke saa gal:
dybt han beklager sin hedenske Søster,
fristes dog selv af hedenske Lyster,
naar Natten er sval.

Kæk i Kajak
gaar han paa Havet, hvor Hvalrossen trak,
kaster Harpunen med Kraft mod sit Bytte,
er efter Sæl en paalidelig Skytte.
Gaba, hav Tak!

Tro har han fulgt,
delt vore Kaar under Velstand og Sult.
Rækker vi bare Uperniviks-Landet,
skal han faa Sukker og meget andet,
aabent og dulgt.

Hundred iblandt
dem, som vi til os paa Rejsen bandt,
vilde forlængst have mistet Gemyttet
og til den grønlandske Hjemvé lyttet;
han var konstant!

Ja, du var tro,
tro mod din Pligt, og som oftest du lo.
Tak for din Troskab, din Sang og din Latter;

gæster jeg Grønland, opsøger jeg atter
dig i dit Bo.

VI AGPALING'UAK

Din Slægt er død. Din Far og Mor
har nyligt vi til Hvile bragt.
Saa tog du mod vor Briks, vort Bord
og har vor Levemaade smagt.

Og da vort Kød og Brød slap op
med Vandet i den frosne Elv,
da gav du os en Hvalroskrop
til Hundefor og til os selv.

Og af dit Telt vort Tag blev lagt,
vi brændte alt dit Lampespæk,
i din Kajak gik vi paa Jagt,
til synkefærdig den løb læk.

Vor Bøsse fik du, Hagl og Krudt,
og drog ad Kløften højt til Fjælds;
og havde du en Hare skudt,
gav du os baade Skrog og Pels.

Fælles er nu vort Ædetrug
og alt vort Stræb for daglig Kost.
Om Hulen stryger Vejrets Sug,
hvide er Væggene af Frost.

Mest er du tavs, begriber knapt
vor stille Syslen med Papir;
det er, som om du havde tabt
din Aands de gamle Vildmands-Stier.

Snart sover du paa Briksens Sten
og raaber tidt i Søvn højt,
drømmer om Jagt paa Bjørn og Rén,
nu da vort Forraad er lidt sløjt.

Kød er din hele Tankekres,
din Verden blot et bræklædt Fjæld,
knap kan du tælle til en Snes,
og dog befinder du dig vel.

Frit er dit Liv. Selvhersker-stolt
følger du kun din egen Trang,
hver Livsens Dag blir festligholdt
med Elskov, Mad og Trommesang.

Af tusindaarig Slægt udgroet,
der langs den hvide Isblink drog,
har du som dine Fædre troet
paa skjulte Magters Varsel-Sprog.

Alt det, som dine Fædre vandt
af Livets dyrekøbte Kløgt,
blev Slægt for Slægt en Traad, der bandt,
– en Ledetraad i Livets Røgt.

Ærværdig er din Hedning-Tro,
som helst du følger til din Død,
– men Kristenheden slaar sin Klo
i al din svare Sjælenød.

Thi ikke kender du den Gud,
i hvis misbrugte Frelsernavn
vi skulde øvet Hjærtets Bud
men tændte Hadets Flamme-Bavn.

Vor stakkels Agpaling'uak
med Biblens Helgennavne døbt,
fortabt den Frihed, han inddrak
i Fjældnaturen, isblink-svøbt,

hans Fædres Visdom søndertraadt,
tusindaars-gamle Skikke brudt!
Han har den store Pan forladt
for Salmesang og Bly og Krudt.

Hans Tarmskindstromme haanet blev,
hans Sang forbudt, hans Sagn belét,
– her sad tre hvide Mænd og skrev
alt, hvad de havde hørt og set —

saa var det altsaa *dem*, der stjal
hans gyldne Frihedsliv, til Tak
for Rén og Bjørn, for Sæl og Hval,
– vor stakkels Agpaling'uak!

MOR

I

Ind under Elmehækken,
af Vestenstorme mejet,
er der en Grav i Rækken,
en altid kærlig plejet,
dér hviler trygt
i Rosenflor
min Mor.

Og skinner Solen vaarligt,
og spirer frem, selv her mod Nord,
duftende Kalke af mager Jord,
da mindes jeg din Grav, o Mor,
og ser den for mig blomstersmykt,
husker dit Blik – og véd med Frygt,
at al din rige Godhed
fik jeg kun lønnet daarligt.

Alt, hvad jeg vilde sagt dig,
og som dig skulde trøstet
og til mit Hjærte bragt dig,
bævede mig i Brystet —
ak, men jeg stod
snart ved en Grav
og tav ...

Paa Livets travle Veje,
opfyldt af tusinde Behov,
rammes vi brat af Livets Lov:
at nu har Døden valgt sit Rov,
et elsket Hjærte skælver sygt,
da haster vi i Haab og Frygt
og kaster os i Hulken
over den dødes Leje.

– Over den dødes Kiste
hang der en Blomstersfære,
Venner og Fjender viste
Liget »den sidste Ære«,
og mellem dem
hyklede bedst
en Præst ...
Aa, vi er som Sjakaler,
vi slaas gemént i Livets Krig,
vinder vor Sejr ved skummel Svig

men mødes *enigt* om et Lig —
vi rosenkranser Ligets Hjem,
dér, hvor vi før holdt Torne frem,
og tror, at disse Blomster
vor hele Gæld betaler.

Selv *den*, der vilde baaret
dig, Mor, henrykt for Livet,
aldrig din Tanke saaret
og ingen Sorg dig givet,
ham førte bort
fra dig og dit
hvert Skridt.
Du blev din Søn berøvet
og lærte Livets bitre Kaar:
at Barnet egne Veje gaar,
som ingen kærlig Mor forstaar;
du troede Barnets Hjærte haardt,
fortabt hans Sjæl, hans Livsløb kort
og elskede ham dog højest,
som havde dig bedrøvet ...

Til Mors Grav derhjemme
er mange Hundred Mile —
men husker jeg din Stemme
og ser dit Ansigt smile,
er som en Drøm
om svunden Nød
din Død;
jeg føler Livets Varme
udstraale fra dit Modersind,
skærmende kysser du min Kind,
gaar vejkendt til mit Hjærte ind
og hører dér i Blodets Strøm
Sønnetakken inderlig øm
og knuger lykkelig Barnet,
der græder i Mors Arme.

– Ak, ørkesløse Drømme,
som bare gør bedrøvet! ...
I duftende Rosenstrømme,
i Læ bag Elmeløvet
er der en Plet
med gruset Jord
og Mor.
Du stoled paa et Møde!
– ja, Livet er jo fuldt af Nød,
og Himlen lover Frelserskød ...
Mor var saa god. Men Mor er død.

Aa, Mor, hvor var du livsenstræt;
først nu, for sent, forstaar jeg ret
din Livssorg – og min egen
aldrig sonede Brøde ...

Nu blomstrer fløjels-sort
Roser hjemme i Haven,
men jeg, saa langvejs borte,
kan ikke smykke Graven,
og ingen véd,
om siden mer
det sker ...
Hvem bliver næst i Rækken?
Staar jeg mon selv ved Dødens Port?
Nej! Livet er saa rigt og stort
og mit Begær mangfoldiggjort ...
Eller er maaske *Far* bragt ned
til Mors Støv og Støvets Fred?
– Underligt hører jeg Blæsten
suse i Elmhækken ...

II

Det er i Dag din Dødsdag, Mor,
din Dødsdag, Mor —
nu er det længe siden,
men Tanken gaar ad de gamle Spor
langt tilbage i Tiden.

Der kom en Dag et Bud, som lød:
din Mor er død —
jeg blev som fra Forstanden,
haabede i min bitre Nød,
at Slaget galdt en anden.

Døden var aldrig traadt mig nær,
og Mor især —
det var saa rent utroligt.
Da sagde én, som er mig kær:
»Se nu og tag det roligt.«

»Rolig, rolig – naar Mor er død,
saa tungt et Stød!
det kan du aldrig mene.«
Vred og forvirret jeg udbrød:
»Gaa – lad mig alene!«

Og ene blev jeg. Gik i Døs.
Skjalv som jeg frøs.
Kunde slet intet sanse.
Vidste blot, jeg var moderløs ...
Gode Folk bragte Kranse ...

»Lær mig, o Skov, at visne glad«,
den Salme bad
Mor om at faa ved sin Baare ...
Versene kunde jeg udenad,
lalled dem som en Daare ...

III

Men havde du levet den Dag i Dag
og ventet forgæves og ingen Ting hørt,
om jeg var i Live? hvorhen jeg var ført?
om jeg kunde bjærge mig? eller var Vrag?
– du havde grædt Øjnene røde,
du havde dig sørget tildøde.

Fra *den* Gang, du bar mig til Verden med Vé
og nær ved din Død havde Livet mig købt,
da blev med de ømmeste Navne jeg døbt,
da var jeg det kæreste, du kunde se,
du strakte de værnende Hænder
mod alle min Uskylds Fjender.

Og er der i Verden, saa ond og saa stor,
ikke den Moder, der svigter sit Kald
men elsker sit Barn i dets Sejr og dets Fald,
saa er du blandt Mødre, min elskede Mor,
den mildeste, kærligste Kvinde,
den bedste, jeg kunde finde.

Thi alt, hvad der gik mig i Livet imod,
har knuget dit Sind. Du har vaaget og bedt,
du har tryglet din Gud, naar i Sorg jeg var stedt,
om at være dit Hjærtebarn naadig og god,
om at give ham Troen tilbage
og hans *Fred*, som i gamle Dage.

Ak, havde du vidst, at jeg ikke vil Fred,
at Sjælefred er mig som Døden imod —
Der bruser den evige Storm i mit Blod,
min Fod ejer ikke et blivende Sted.
Den eneste Gud, jeg kan dyrke,
er Menneske-Aandens Styrke!

Den kætterske Kraft i vor Menneskehed,
som ensomme Aander frimodigt os gav,
den styrker min Sjæl. Men Mor gik i Grav
stærk ved sin Tro og sin Kærlighed.
Nu mødes vi ingensinde.
– Velsignet være dit Minde!

Den Gud, du bekendte, har jeg ikke set,
– kun set i min Mor et guddommeligt Værd.
Men havde du levet og lært af min Færd,

hvor frugtesløst dine Bønner blev bedt,
du havde dig græmmet tildøde
for Dommen, jeg gik i Møde ...

– O, intet i Verden er godt som en Mor,
en Jorderigs Lykke, et Livets Klenod,
men alle saa gør vi vor Mor imod;
der kommer en Dag, da hun mister vort Spor,
hun, der har selv kunnet *savne*
for Barnets Fremtid at gavne.

Saa underligt er det: Af al vor Natur
vi vælger vort Liv *trods* moderligt Raad,
vor egen Vilje skal styre vor Baad,
knapt Ungen faar Vinger, er Reden et Bur,
Opdragelsen gør vi til Skamme,
– vor Mor har vel gjort det samme!

Ja – *evigt* er Livet! Men vinder vi *frem*? ...
Teknikken den skrider med straalende Hast,
moralsk saa staar vi forsumpet og fast,
thi Dyds-Karaktererne, *hvor* har vi dem?
Den eneste Dyd paa Jorden
er det hellige Kald for Moren.

Og dog – vort Menneskeliv det er rigt,
og den, der har levet dets ondt og dets godt,
ja, den, der har ejet en Moder blot,
han elsker det Liv, vi evindeligt
skal leve til sene Slægter,
hvad Tro vi saa forfægter.

Aa, Mor! Om du levede Dagen i Dag ...
Jeg drømmer saa tidt, at du aander paany,
at jeg er dit Hjærtebarn, uskylds-bly,
som uden Fortielse, uden Bedrag
om Livet og Mennesker spørger ...
Saa vaagner jeg op og sørger.

Jeg sørger, for jeg er jo moderløs
og finder dig ikke, naar jeg vender hjem,
– jeg finder en Plet kun blandt Gravene frem,
og staar dør og skælver, som om jeg frøs,
mens Blæsten hvirvler med Støvet
og suser i Elmeløvet ...

FAR

I

Jeg takker dig, min gode Far, for al din strænge Tugt,
du mente mig det ærligt, men du fik ikke Bugt
med al den stejle Viljetrods, du *selv* gav mig i Arv,
som rinder *dig* i Blodet,
som er *mig* Livsens-Modet
og min Lykkes sande Tarv.

Jeg takker dig for Skændene og Pryglene, jeg fik,
den Gang, da jeg var lille og frygtede dit Blik,
nu véd jeg, at hvert haardhændt Slag paa min uvorne Ryg
har voldt dit eget Hjærte
en tavs, indkapslet Smærte,
et forknuget, bange Tryk.

Nu er du hvid og gammel, Far. Selv er jeg ikke ung.
Vi prøved begge Livet, tidt var os Vejen tung,
men vi har troligt fulgtes ad og bliver ikke skilt,
jeg kender jo dit Hjærte
og véd, at hvad du lærte,
det var ingen Tid forstilt.

Der gaar saa strid en Hvirvelstrøm i Livets dybe Flod,
tidt tumlede jeg Baaden min Fars Bestik imod;
men skifted vi end Ord derved ud af vort stride Sind,
var Solen aldrig nede,
før al fortørnet Vrede
laa med Dagen slumret ind.

Du er din Søn *mer* end en Far. Du er hans bedste Ven,
hvem han betror sit Levned. Nu faar han ingen Skænd.
Den gode kloge Far forstaar, at Skænd er nytteløst:
Hvert Menneske maa lære
sin Selv-Profos at være
og sin Skæbnes egen Trøst.

Jeg møder i dit Faderblik, mildt dømmende og ømt,
den endeløse Godhed, du aldrig faar udtømt.
Stræng var en Gang den Tugt, du gav, – men hundredfoldigt tungt
faldt selve Livets Svøbe,
den, ingen kan undløbe,
som har levet stærkt og ungt.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.